Observând traseul pe care îl urmează limba în procesul devenirii sale ca limbă poetică, cele două viziuni analizate se intersectează: ambii lingviști așază poezia într-un spațiu privilegiat al sistemului de semne al limbii, în condițiile în care limbajul poetic actualizează toate virtualitățile semantice existente, în stare latentă, în limba comună, în temeiul principiului creativității și expresivității artistice.

## BIBLIOGRAFIE

Irimia 1999 = Dumitru Irimia, *Introducere în stilistică*, Iași, Editura Polirom.
Irimia 1979 = Dumitru Irimia, *Limbajul poetic eminescian*, Iași, Editura Junimea.
Irimia 1986 = Dumitru Irimia, *Structura stilistică a limbii române contemporane*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
Ivănescu 2000 = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, ediția a II-a, îngrijirea ediției, indice de autori și indice de cuvinte de Mihaela Paraschiv, Iași, Editura Junimea.
Ivănescu 1989 = G. Ivănescu, *Studii de istoria limbii române literare*, ediție îngrijită și postfață de Al. Andriescu, Iași, Editura Junimea.

## POETIC LANGUAGE AT G. IVĂNESCU AND DUMITRU IRIMIA

ABSTRACT

The article deepens the problem of poetic language of two great linguists in Iasi, G. Ivănescu and Dumitru Irimia, starting from the principles which generate the good functioning of poetic language. It arises from three sources of language: old language, folk language and neologisms. But poetic value is given by the rare, unusual use of forms and words belonging to these types of language that update a number of possible meanings, governed by aesthetic function that legitimizes poetic language.

The approach aims at highlighting some aspects which postulates poetic language. (1) Ivănescu stresses that the basis of any theory about poets' style should start with classical stylistics, language grouping into three categories: high and solemn style that characterizes poetry, ordinary or normal style, common and vulgar style or ironic, satirical. (2) It is language in opposition to the common language and deviations from the norm in poetic language become, in poetic language, the highest form of aesthetic mastery of speech, known as art-language (Ivănescu), in a transformation process in which linguistic knowledge becomes poetic knowledge, at the same time with autonomous development of poetic language (Irimia). (3) The poetic language is self-referential (Irimia) in the sense that the poetic text sets itself free from the extraverbal referent, building their own referent: the semantics world, (4) for the purposes of character developemant individual/collective the poetic language.

**Keywords**: *poetic language, aesthetic function, deviation, self-referentiality, stylistics, literary norm.*

# MODELUL DE ANALIZĂ MORFOSINTACTICĂ PENTRU LIMBA ROMÂNĂ LA G. IVĂNESCU

ELENA TAMBA*

În domeniul studierii limbii române lingvistul ieșean G. Ivănescu elaborează un model de analiză morfosintactică, bazat pe raportarea la conținut, plecând, asemenea lui Noam Chomsky mai târziu, mai ales, de la gândire. Prima lucrare – de altfel, una fundamentală – în care G. Ivănescu tratează acest subiect este *Cursul de sintaxa limbii române moderne*, predat la Universitatea din Iași în perioada 1947–1949 (și reeditat de Oana Popârda în anul 2004), fapt care a facilitat accesul la această importantă operă pentru domeniul morfologiei și al sintaxei limbii române.

Volumul trasează direcțiile esențiale stabilite de Ivănescu în teoria gramaticală a limbii române, gândită ca fiind una preponderent logicistă. Mai întâi, plecând de la ideea omniprezenței semnificației, G. Ivănescu proiectează studiul lingvistic în mod extensiv, până la a face din acesta o adevărată teorie a cunoașterii (vezi *Prefața* la volumul menționat, semnată de Oana Popârda).

Demersul științific propus de Ivănescu pornește de la investigarea critică a doctrinelor lingvistice vechi și moderne (Humboldt, Wundt, Portig, Ries, Saussure, Meillet ș.a.), stabilind filiațiile, indicând punctele tari și punctele slabe ale ideilor respective, contextualizând, așadar, și stabilind modelele de analiză potrivite pentru română. Autorul adună, astfel, argumente în sprijinul propriei sale concepții, potrivit căreia în limbă factorul logic coexistă cu cel psihologic. Bazându-se pe această premisă, o analiză judicioasă a sintaxei trebuie să aibă în vedere analiza gândirii și totodată a spiritului (sentiment, intuiție). Astfel, sub aspectul ei sintactic, limba română este analizată de autor prin prisma antropologismului lingvistic, așadar din perspectivă psihologică și socioculturală, în special.

În concordanță cu perspectiva largă, integratoare a savantului ieșean, faptele sintactice sunt abordate din punct de vedere logic, psihologic, ontologic, semantic și pragmatic, într-un demers interdisciplinar. Legătura indisolubilă între sintaxă, logică și psihologie, grefată pe ideea saussuriană de sistem, conduce, în lucrarea lui G. Ivănescu, la o simbioză între structural și funcțional, lingvistul oferind modele

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide", Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2.

ALIL, t. LIII, 2013, București, p. 377–382

BDD-A1190 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:16 UTC)

de analiză a frazei (teoretică, practică, voliţională) şi a elementelor fundamentale ale acesteia.

Deşi titlul *Cursului* trimite doar la *sintaxă*, autorul, după ce reconsideră domeniile sintaxei, semanticii şi lexicologiei, demonstrează că *morfologia* este inclusă în sintaxă, idee care ar sta la baza unei discipline lingvistice aparte, *morfosintaxa* (poziţie adoptată, de altfel, de unele orientări lingvistice actuale), opusul *sintaxei* nemaifiind morfologia, ci lexicologia, iar al morfologiei, nu sintaxa, ci semantica. Este prezentă aici concepţia lui Ries (*Was ist Syntax?*), conform căreia obiectul sintaxei îl constituie nu numai fraza, ci toate construcţiile complexe de cuvinte; de aceea, Ivănescu susţine că „sintaxa nu stă alături cu *morfologia*, ci o cuprinde. Sintaxa comportă, alături de morfologie, şi o semasiologie sau semantică (*Bedeutungslehre*), care ar fi sintaxa obişnuită până azi" (Ivănescu 2004: 24). „Morfologia [...] trebuie cuprinsă în sintaxă, ca partea semeiologică a acesteia" (*ibidem*: 38). „Morfologia de astăzi sau [...] *semeiologia sintactică* trebuie să fie şi semantică, adică semantică sintactică" (*ibidem*: 39).

Lingvistul ieşean delimitează de la început cele două posibilităţi de interpretare a conceptului de *sintaxă*: pe de o parte, drept o anumită secţiune a limbii, o anumită categorie de fapte lingvistice, iar pe de altă parte, drept ştiinţa care se ocupă cu aceste fapte de limbă, aşa-numita *sintactică*. „Cuvântul *sintaxă* are astăzi, ca şi în trecutul său mai apropiat, două înţelesuri: el desemnează, întâi de toate, o anumită parte a limbii, mai exact, o anumită categorie de fapte lingvistice; el mai însemnează însă şi ştiinţa care se ocupă cu această parte a limbii, cu aceste fenomene" (*ibidem*: 19).

Pentru G. Ivănescu, sintaxa este „ştiinţa elementului formal din frază", dar şi „ştiinţa formelor înţelesurilor frazei" (*ibidem*: 37). Ulterior, Ivănescu va considera ca prioritară semantica: „o structură de sens, fondată pe relaţiile din planul ontic, care dă naştere unei structuri sintactice a expresiei, a vorbirii" (Ivănescu 1986: 3). Cât priveşte pragmatica, aceasta ţine şi de semantică, şi de sintaxă, iar raporturile semanticii cu semiotica şi cu pragmatica sunt considerate plecând de la relaţia formă–conţinut vs realitate şi de la sensul formelor în diversitatea lor. Constituirea morfosintaxei pune în valoare dimensiunea semantică a semnului lingvistic, a formelor unei limbi, în accepţiunea ivănesciană. Articolul din 1986 vine să completeze informaţiile privitoare la legătura dintre sintaxă, semantică şi pragmatică, pentru care propune o abordare unitară, în cadrul unei discipline comune.

Autorul consideră eronată concepţia conform căreia „morfologia se ocupă numai cu formele semnelor, nu şi cu înţelesurile lor, adică cu formele înţelesurilor. Dar această concepţie este greşită, căci în limbă nu interesează simbolul ca atare, ci întru cât el este asociat cu un înţeles, deci interesează legătura sa cu un înţeles şi interesează înţelesul însuşi" (Ivănescu 2004: 39), ceea ce îl apropie şi de concepţia lui Ferdinand de Saussure. Pornind de la definiţia dată sintaxei ca „ştiinţă a elementului formal din frază", lingvistul subliniază şi faptul că o parte din stilistică, şi anume stilistica frazei, deci şi stilistica morfologică şi cea sintactică, fac parte din sintaxă (*ibidem*: 40). Aceste considerente îl determină să reconsidere parţial şi



terminologia domeniului; astfel, el propune să se vorbească despre „*sintaxele* limbii sau, mai exact, ale vorbirii, iar ştiinţa care se ocupă cu aceste sintaxe ar trebui numită *sintaxeologie* sau, mai simplu, *sintactică*" (*ibidem*: 46) şi optează pentru utilizarea termenului *sintaxă* doar pentru denumirea *realităţii lingvistice*.

Analiza morfosintactică ivănesciană vizează şi faptul că, „denumind prin *sintaxeologie* sau *sintactică* studiul frazei din punct de vedere formal", abordare care cuprinde atât ceea ce s-a numit *sintaxă* până la acel moment, cât şi ceea ce s-a numit *morfologie*, se ajunge la concluzia că „termenul *gramatică* devine inutil, căci el este întrebuinţat mai ales pentru a denumi întregul rezultat din îmbinarea foneticii cu sintaxa şi morfologia" (*ibidem*). Aşadar, *lingvistica*, în viziunea lui Ivănescu, cuprinde o fonetică, o sintaxă şi o lexicologie (*ibidem*). În lucrarea menţionată, autorul întreprinde o analiză a frazei, concepută ca unitate fundamentală în analiza sintactică. Prin *frază*, Ivănescu are în vedere nu numai ceea ce se înţelege în gramatica română anterioară prin acest termen, adică „o vorbire alcătuită din mai multe propoziţii, ci chiar o singură propoziţie, ea nedeosebindu-se prin nimic esenţial de fraza care este alcătuită din mai multe propoziţii" (*ibidem*: 118).

Pentru că G. Ivănescu consideră esenţială în delimitarea frazei dimensiunea semantică, el distinge două tipuri fundamentale de frază:

– *fraza-cunoaştere* (identificată cu judecata din logică), numită de Ivănescu şi *fraza* care exprimă gândire ori *frază teoretică* sau *frază cognitivă* (*ibidem*);

– *fraza practică* (care aparţine studiului teoriei acţiunilor umane), care mai este numită de Ivănescu şi *frază-voinţă* sau *volitivă* (*ibidem*: 148), în care „subiectul este realitatea despre care voieşti fie ceva, să fie cumva, să facă ceva, predicatul este ceea ce voieşti să fie sau să facă acea realitate" (*ibidem*).

Pe lângă aceste două tipuri de frază (*teoretice* şi *practice*), Ivănescu identifică şi *frazele afective* sau *exclamative*.

Concluzia autorului este că „aşa-numitul punct de vedere gramatical în distingerea subiectului şi predicatului nu este realmente gramatical, adică lingvistic, pentru motivul că nu există subiect şi predicat gramatical, ci numai subiect şi predicat logic sau psihologic, şi acestea sânt şi lingvistice" (*ibidem*: 155–156).

Pentru prima dată în gramatica românească, lingvistul ieşean introduce, în cadrul acestui curs, şi o clasificare a frazelor din punctul de vedere al relaţiei dintre subiectul logic şi predicatul logic, în mai multe categorii (*ibidem*: 141). Pornind de la clasificarea logicianului Goblot, în fraze *categorice* şi fraze *ipotetice* – acestea din urmă numite şi *condiţionale* –, Ivănescu adaugă şi frazele cauzale celor ipotetice, precum şi concesivele ca negative ale ipoteticelor şi cauzalelor. După cum se observă, modelul de analiză morfosintactică propus de Ivănescu este prezentat şi concret în partea a doua a *Cursului de sintaxă*, în care sunt aprofundate şi alte subiecte. Astfel, într-un capitol aparte, dedicat sintaxei şi semanticii verbului în limba română, se precizează că delimitarea între *fraze teoretice* şi *fraze volitive* este dată de modul verbului propoziţiei principale care alcătuieşte fraza (*ibidem*: 162). Practic, Ivănescu arată că indicativul, prin diferitele sale timpuri, reflectă idei

BDD-A1190 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:16 UTC)

foarte precise: prin prezent se exprimă acțiunea eternă, acțiunea unică prezentă și acțiunea iterativă prezentă (*ibidem*: 164–165), acțiunea trecută, unică sau iterativă se exprimă prin imperfect, perfect simplu, perfect compus, mai mult ca perfect (Ivănescu 2004: 166) etc., analiza continuând pentru fiecare mod verbal, personal sau impersonal. Abia după ce face această descriere amănunțită a tuturor modurilor și timpurilor verbale, lingvistul definește *modalitatea* ca fiind caracteristică numai acelor forme verbale care pot fi predicate, deci care au și persoană (*ibidem*: 213). Astfel, în concepția sa, moduri verbale sunt doar indicativul, prezumtivul, conjunctivul, optativul, imperativul, condiționalul, dar nu și infinitivul, participiul (cu gerunziul) și supinul.

Un alt model de analiză morfosintactică proprie numai lui Ivănescu este cel privitor la clasificarea frazelor după persoană, lingvistul având în vedere persoanele substantivului subiect, nu pe cele ale verbului sau ale pronumelui, așa cum sunt analizate în mod obișnuit (*ibidem*: 33). Astfel, substantivul nu are decât două persoane, persoana a II-a („așa-numitul caz vocativ") și persoana a III-a („așa-numitul caz nominativ"). Vocativul este considerat de autor drept cazul prin care ne adresăm cuiva; el are funcție sintactică, ceea ce reprezintă un element de noutate, de originalitate în lingvistica românească. Ivănescu susține că vocativul este „o propoziție deosebită în cadrul frazei, și anume, o propoziție din acelea care alcătuiesc o judecată deosebită de restul frazei, deci, o propoziție din acelea pe care le-am considerat *apoziții*", nefiind totuși doar o apoziție, ci *elementul cardinal* al frazei care îl cuprinde (*ibidem*: 235). Astfel, vocativul este o altă judecată, „dorință, voință, decizie". Analiza propusă de lingvistul ieșean este detaliată pentru diferitele tipuri de contexte în care vocativul poate apărea și cu diversele nuanțe pe care le poate avea.

Practic, un alt element novator al cursului de sintaxă al lui Ivănescu este legat de cele două elemente esențiale în care este structurată fraza, și anume sfera subiectului și sfera predicatului, ca o pregătire a ceea ce astăzi este cunoscut ca *grup nominal* și *grup verbal*. Această problemă va fi abordată și ulterior, într-un studiu din 1965 – *Nume și verb*. Ca și generativiștii mai târziu, G. Ivănescu susține că părțile de vorbire reprezintă categorii universale ale limbajului.

Analiza morfosintactică a lui Ivănescu poate fi structurată și în funcție de ceea ce profesorul prezenta în detaliu, în două studii din 1963 și 1964: *Gramatica și logica*, I. *Structura gândirii ca factor primar al structurii morfologice a limbii* și II. *Structura gândirii ca factor primar al structurii sintactice a limbii*. Practic, Ivănescu reia și aprofundează ideile anunțate în *Cursul de sintaxă*, și anume faptul că „structura limbii nu se poate explica decât prin structura gândirii" (Ivănescu 1963: 261), precizând că „a analiza limba de pe pozițiile logicii – și desigur și ale psihologiei – este, cel puțin în cazul de față, singurul punct de vedere îndreptățit în lingvistică, este punctul de vedere lingvistic" (*ibidem*: 266). După ce, în prima parte a studiului, a arătat că diversele clase de cuvinte sunt reflexe ale unor fapte din planul gândirii, în speță manifestarea în planul limbii a unor fapte de ordin formal (morfologic) din planul gândirii, în partea a doua a studiului, lingvistul ieșean ia în



discuție analiza propoziției și analiza frazei, arătând că singura modalitate clară de segmentare sintactică e cea logică. Concluzia sa este că „propoziția exprimă numai o judecată, iar fraza exprimă numai unirea unor judecăți" (Ivănescu 1964: 214).

Ca o completare a celor spuse în *Cursul de sintaxă*, în articolul *Îndrumări în cercetarea morfologiei limbii literare românești din secolul al XIX-lea* (1955), Ivănescu prezintă și modul în care ar trebui să se facă cercetarea morfologică concretă, precizând că „cel care vrea să studieze morfologia acestei limbi studiază de fapt formarea limbii literare române moderne" (Ivănescu 1955: 22). El consideră, de asemenea, ca fiind necesară și o cercetare a diferențelor morfologice de la o regiune la alta, prezentând, spre exemplificare, situația verbului *vrea/voi*: „formele *voiu* «vreau» și *va* «vrea» caracterizau până spre sfârșitul secolului al XVIII-lea limba literară veche din toate provinciile [...]. Dar pe la sfârșitul acestui secol pătrund în limba literară din Ardeal și Moldova formele populare *vre(a)u*, *vre(a)* și *v(r)oiesc*, *v(r)oiește*, iar vechile forme rămân să caracterizeze numai dialectul literar muntean, până pe la 1880" (*ibidem*: 24). Și pentru a susține întrepătrunderea elementelor de morfologie (sau mai precis de morfosintaxă) cu cele de stilistică, autorul arată în același articol că, „atâta vreme cât forma verbală *voi* «vreau» caracteriza limba literară a muntenilor, ea nu putea căpăta altă funcție decât aceea a exprimării normale, neutre. Când, însă, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, limba literară românească se fixa la forma *vreau*, de origine moldovenească și ardelenească, forma verbală *voi* «vreau» rămânea disponibilă pentru funcțiile stilistice emoționale" (*ibidem*: 37).

În secolul al XIX-lea, și pentru morfologie, susține lingvistul, este vizibilă „încă lupta între limba veche (scrisă) și limba nouă (populară)" (*ibidem*: 26), iar pentru o cercetare exhaustivă a morfologiei limbii române trebuie să fie avute în vedere atât morfologia elementelor de origine populară a limbii literare, cât și morfologia elementelor savante ale limbii, a neologismelor.

Modelul de analiză morfosintactică propus de Ivănescu este clar prezentat și într-o serie de studii dedicate unor subiecte speciale (de exemplu, în *Din sintaxa propozițiilor exclamative* – 1958).

Apărută în 1980, *Istoria limbii române* – prima istorie integrală a limbii române – constituie și o veritabilă gramatică istorică, ceea ce permite și o urmărire a modelului de analiză morfosintactică a lui Ivănescu, pornind de la faptele de limbă prezentate în evoluția lor. Același lucru îl permite și abordarea anterioară din *Problemele capitale ale vechii române literare* (1948).

În concluzie, subliniem faptul că modelul de analiză morfosintactică pe care G. Ivănescu îl propune pentru limba română reprezintă una dintre cele mai interesante abordări a studiului limbii române: plecând de la viziunea largă, integratoare a lingvistului, faptele morfosintactice sunt analizate din punct de vedere logic, psihologic, ontologic, semantic și pragmatic, într-un demers interdisciplinar.

BDD-A1190 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:16 UTC)

## BIBLIOGRAFIE

Ivănescu 1948 = G. Ivănescu, *Problemele capitale ale vechii române literare*, în „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»", XI–XII, 1944–1945 [1948], p. 1–412 şi 540 (şi în extras).

Ivănescu 1955 = G. Ivănescu, *Îndrumări în cercetarea morfologiei limbii literare româneşti din secolul al XIX-lea*, în „Limba română", anul IV, nr. 1, p. 19–39.

Ivănescu 1958 = G. Ivănescu, *Din sintaxa propoziţiilor exclamative*, în vol. *Omagiu lui Iorgu Iordan cu prilejul împlinirii a 70 de ani*, Bucureşti, Editura Academiei, p. 449–452.

Ivănescu 1963 = G. Ivănescu, *Gramatica şi logica*, I. *Structura gândirii ca factor primar al structurii morfologice a limbii*, în „Analele Universităţii din Timişoara", Seria Ştiinţe filologice, I, p. 259–268.

Ivănescu 1964 = G. Ivănescu, *Gramatica şi logica*, II. *Structura gândirii ca factor primar al structurii sintactice a limbii*, în „Analele Universităţii din Timişoara", Seria Ştiinţe filologice, II, p. 193–220.

Ivănescu 1965 = G. Ivănescu, *Nume şi verb*, în vol. *Omagiu lui Alexandru Rosetti la 70 de ani*, Bucureşti, Editura Academiei, p. 423–426.

Ivănescu 1980 = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iaşi, Editura Junimea.

Ivănescu 1986 = G. Ivănescu, *Syntaxe, sémantique, pragmatique*, în „Analele ştiinţifice ale Universităţii «Alexandru Ioan Cuza»", Iaşi, Secţiunea IIIe. Lingvistică, t. XXXII, p. 1–22.

Ivănescu 2004 = G. Ivănescu, *Curs de sintaxa limbii române moderne*, editat, adnotat şi prefaţat de Oana Popârda, Iaşi, Editura Junimea.

## G. IVĂNESCU'S MODEL OF MORPHOLOGICAL-SYNTACTIC ANALYSIS OF ROMANIAN LANGUAGE

ABSTRACT

This paper is focused on researching the morphological-syntactic analysis model proposed by prof. Ivănescu for Romanian – one of the most interesting approaches to studying this language. Proceeding from the wide, integrative vision of the linguist, morphological-syntactic structures are being interdisciplinary analysed from the logical, phychological, ontological, semantic and pragmatic point of view. The inseparable connection between syntax, logics and psychology, based on Saussure's idea of a system, leads to a symbiosis between the structural and the functional, according to G. Ivănescu. The linguist offers, thus, models of phrase analysis (theoretical, practical, volitional) and of phrase components analysis.

**Keywords**: *morphology*, *syntax*, *morphosyntax*, *analysis model.*

# DIRECŢIA IVĂNESCIANĂ ÎN CERCETAREA LIMBII ROMÂNE LITERARE

VASILE D. ŢÂRA*

După o viaţă dedicată până la sacrificiu cercetării ştiinţifice şi îndeosebi studiului limbii române, profesorul G. Ivănescu era convins de faptul că în lucrările sale de limbă literară a exprimat „o viziune nouă asupra naşterii şi dezvoltării limbii române literare, deosebită în multe privinţe de cele pe care le propuseseră mai înainte cercetătorii. Această viziune cuprinde multe elemente din concepţia lui A. Philippide şi G. Ibrăileanu, din concepţia unor elevi ai lor (G. Pascu şi Iorgu Iordan), precum şi din concepţia lui S. Puşcariu, şi se opune concepţiilor susţinute de Ov. Densusianu şi de elevii săi: Al. Rosetti, Al. Graur şi J. Byck. În ce priveşte limba veche, am urmat în unele privinţe şi pe N. Iorga. M-am situat, în aceste articole, ca şi în *Istoria limbii române*, pe poziţia creată de N. Iorga şi I.-A. Candrea şi reluată de G. Ibrăileanu şi de S. Puşcariu" (Ivănescu 1989: VIII). Aşa cum a procedat întotdeauna în studiile sale, G. Ivănescu a supus unui examen critic sever, dar mai ales a aprofundat ideile şi părerile enunţate de predecesori, completându-le şi dezvoltându-le considerabil, într-o viziune proprie şi cu argumente peremptorii.

Întrucât, până acum, concepţia profesorului G. Ivănescu referitoare la cercetarea diacronică a românei literare a mai fost analizată şi prezentată pe larg (Andriescu 1989: 249–263, Munteanu 2012: 387–393 şi Nicolau 2012: 27–29, 66–106), vom stărui doar asupra aspectelor care au determinat impunerea direcţiei ivănesciene în studiul variantei cultivate a limbii române. Fără să intrăm în detalii, vom prezenta, desigur, şi contribuţiile savantului ieşean la clarificarea problemelor fundamentale ale istoriei limbii literare.

Trebuie să precizăm de la început că aproape toate problemele teoretice şi aplicaţiile practice la care ne vom referi se regăsesc, într-o formă sau alta, în teza sa de doctorat, pe care a susţinut-o în 1945, după încetarea conflagraţiei mondiale, şi a editat-o în 1948 (Andriescu 1989: 249, nota 1). După aceea, de-a lungul întregii vieţi, chiar dacă şi-a sporit considerabil erudiţia şi preocupările ştiinţifice, cercetarea limbii române literare a rămas o constantă esenţială a studiilor sale de lingvistică. Aşa se explică de ce, în a doua jumătate a secolului trecut, când

* Universitatea de Vest, Timişoara, bd. Vasile Pârvan, nr. 4, România.

ALIL, t. LIII, 2013, Bucureşti, p. 383–393

BDD-A1190 © 2013 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:16 UTC)